Els contes de la iaia Encarnació

L'Encarnació Sánchez, dels Prats de Rei, forma part del Club de lectura de la Biblioteca. Li apassiona escriure contes per a nens i dibuixar-los. Però el que més li agrada és compartir-los.

Exposició al Punt dels lectors de la Biblioteca

De l'1 de febrer al 18 de març

Biblioteca Central d'Igualada

El cargol Bavetes

Al jardí del palau de la princesa Floreta hi vivia una família de cargols de la qual en Bavetes era el més petit.
S'ho passaven molt bé, tot el dia jugant amb els altres animalons, anant amunt i avall, rodolant per l'herba... Però ai! Quan arribava l'hora de dinar, la mare cargol s'enfadava molt amb el Bavetes perquè quan li posava el plat de fulletes verdes per menjar, el Bavetes sempre deia: —No, no i no! No en vull! A mi no m'agraden les fulles!— I no en volia menjar.
La seva mare sempre li deia: —Mira, Bavetes, que si no en menges et posaràs malalt i no et faràs gran. Però el Bavetes, de fulles, que és el menjar dels cargols, no en volia.
Sabeu què li agradava? Els trossets de galeta i les molletes de pa que trobava pel jardí que li queien a la princesa quan berenava.
Però va passar que, un dia, la princesa va baixar al jardí a jugar i va veure aquells cargols tan divertits que voltaven per l'herba i es va posar a cantar:

Cargol treu banya,
puja a la muntanya,
cargol bover,
jo també vindré.

I tots els cargols es van posar a ballar. I van treure unes banyes altíssimes. Però, què dic tots? Tots, no. Perquè en Bavetes empenyia, empenyia... i les seves banyes no li sortien.
I la princesa va dir: —Què passa que no em creus i no treus les banyes?
El Bavetes va dir: —Ai, princesa! Jo ja empenyo, ja. I vull que em surtin. Però no puc!
La princesa va tornar a cantar la cançó però les banyes d'en Bavetes no sortien. I, molt enfadada, va dir: —Et tancaré a l'habitació de pensar del meu palau fins que et surtin les banyes.
El pobre Bavetes deia: —I ara què faré? Aquí tancadet, sense poder jugar ni menjar els trossets de galeta ni les molletes de pa?— I es va posar molt trist.
Però quan estava a punt de plorar, va veure una llumeta que s'apropava i va sentir una veueta que li deia: —Cargolet Bavetes, vine!— I el Bavetes, que tenia una mica de por, s'hi va apropar i va veure que era una fada i que portava un plat de fulles d'enciam, escarola, bledes i espinacs. I va dir: —Ai, fada! On vas amb això? Si a mi no m'agraden les fulles!
I la fada li va dir: —Si, ja ho sé que no en menges. Però si vols sortir d'aquí i tenir unes banyes ben llargues i altes com una antena, has de menjar verdura, com fan els nens i les nenes que es volen fer molt grans.
—Però, és que a mi no m'agrada!
—Tasta-la!— Li va dir la fada. —Ja veuràs com, de mica en mica, te l'aniràs menjant. Mira que, si no, no podràs sortir d'aquí!
Ell va agafar una fulla, i una altra, i una altra... Primer se li feia una bola a la boca. Però després... se les va acabar totes.
—Molt bé!— Va dir la fada. —Ara cridaré a la princesa perquè vingui a fer la prova.
La princesa Floreta va venir i va tornar a cantar la cançó:

Cargol treu banya
puja a la muntanya
cargol bover
jo també vindré.

El Bavetes ballava i va empènyer una mica i li van sortir unes banyes altíííííssssimes.
I la Floreta, molt contenta, el va agafar i el va portar cap al jardí amb els altres cargols, que van saltar d'alegria en veure'l; sobretot la seva mare!
I des d'aleshores el Bavetes menja tota la verdureta que li posen.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, i aquest conte ja s'ha fos.

I conte contat, conte acabat.

El minairó viatger

Com cada matí, els germans Marga i Maure, que vivien a la masia gran, pujaven carregats, amb les motxilles a l'esquena, cap al camí on passava l'autobús que els portava a l'escola. Sempre anaven contents i enjogassats, tot i que de vegades encara tenien son.
La mare, quan sortien de casa, sempre els deia:
-Vigileu, no us entretingueu amb res. No perdeu l'autobús.
Ells solien fer-ne cas però, com que tenien tantes ganes de jugar, qualsevol cosa els feia badar. Aquell dia, la Marga, que era la més gran, va dir al seu germà:
-Mira quines flors més maques! En colliré un ramet per la "senyo".
-Marga, que anem tard. Ja les colliràs un altre dia —feu el Maure tot entenimentat.
- No, no, ara estan precioses i demà ja estaran pansides. Encara tenim temps.
I mentre la Marga collia les flors, el seu germà anava jugant pel prat. Fins que, entremig dels arbres, va veure unes pedretes i li va semblar que n'hi havia una que es bellugava. S'hi va acostar estranyat i va veure un ésser molt petit, petitonet, que se'l mirava amb ulls plorosos.
- Hola! —li va dir el Maure— Qui ets? Que parles? Que estàs plorant?
-Si —li va contestar el petitó— Soc un Minairó de les muntanyes del Pirineu i em dic Plin.
I ploro perquè estic molt cansat i tinc molta gana.
- Ostres! —li va dir el Maure— I perquè no menges? Aquí hi ha moltes herbes bones!
- Si, potser si —li contestà— però jo no les conec, les d'aquí, i no se si menjar-me-les.
Llavors es va sentir la veu de la Marga que el cridava:
- Va Maure, anem, que ara si que comença a ser tard!
De pressa, abans de marxar, el Maure va obrir la seva motxilla, i de l'entrepà de l'esmorzar, li'n va donar un trosset al Plin i li va dir:
- Menja això que t'agradarà. Demà ja t'ensenyaré les herbes bones per menjar.
Quan es va trobar amb la seva germana, li va explicar el que li havia passat amb el Plin i ella li va dir:
-Au va nen, ho deus haver somiat, que avui tenies molta son.
-Que no, Marga, que és veritat! L'he vist!
-Si, on?
- Allà entre els arbres i les pedres del prat.
- Doncs demà ja me l'ensenyaràs.
Al dia següent, en passar per aquell lloc, els dos germans es van acostar als arbres i les pedres i el Maure va cridar: "Plin, on ets?"
Ja veuen una coseta que es mou darrere les pedres i que aixeca una maneta tot saludant, amb un "Hola! Bon dia macos!" El Maure, tot content, li diu:
- Aquesta és la meva germana, la Marga, que no es creia que t'havia vist. Com estàs avui?
- Bé, molt bé! El menjar que em vas donar ahir era molt bo. I amb la panxa plena, he dormit com un tronc.
La Marga, després de la sorpresa, li va preguntar:
- Què has vingut a fer des de tant lluny?
- Volia viatjar i conèixer món. Per això he anat baixant de la muntanya creuant rius, plans, ciutats, pobles,... i he arribat fins aquí.
Encara que és molt maco, em recorda d'allà on vinc. Una muntanya i una ermita preromànica. Jo vull veure coses diferents, i sobretot, veure el mar.

- Home! —diuen els germans— El mar és una mica lluny. Però tot es pot arreglar! Bé, ara hem de marxar cap a l'escola. Veus totes aquestes herbes i plantes d'aquí? Són menta, timó, romaní, espígol, camamilla,... I totes són bones per menjar. I demà, que és dissabte, ja ens veurem. L'endemà, mentre esmorzaven, van explicar als seus pares que tenien un nou amiguet i van demanar-los si el podien portar a casa.
- I es clar que sí! Si és el vostre amic, el volem conèixer.
El van anar a buscar i, els pares, en veure'l tan xic, es van quedar parats però molt contents perquè era molt simpàtic i explicava moltes coses. Quan van saber que volia veure el mar, van dir: "Demà anirem a Barcelona." "Bé, bé!" Van cridar tots tres molt esverats.
Ja els tens a tots tres, el diumenge, a l'estació d'Igualada, a pujar al tren cap a la ciutat.
El Plin, perquè no l'aixafés ningú, anava a la bossa de la mare i treia el caparró per mirar per la finestreta del tren amb els ulls molt oberts. I, embadalit, veia com passaven per aquells camps de conreu, per aquelles vinyes de ceps tan ben arrenglerats, el castell de Claramunt, Montserrat, el riu, les fàbriques de paper, les indústries,... i per fi, Barcelona!
Quina ciutat tan gran! Van anar al zoo. Quin munt de bèsties! N'hi ha de molt rares. Allà a la muntanya són diferents. Les Rambles. La plaça Catalunya. La Sagrada Família.... Quin brogit de cotxes! I el mar, quina preciositat! Tan blau! I els vaixells del port. Que grans! Hi ha més gent en un vaixell que en tot el Pirineu. Quantes coses havia descobert en un dia, gràcies als seus nous amics!
De camí de tornada, estaven tan contents i cansats, que després de sopar es van quedar adormits de seguida. Però en Plin, que no era d'estar tancat i que ja havia acomplert el seu desig, a mitja nit es va despertar, va escriure una nota de comiat i, tancant els ulls, pronuncià les paraules màgiques "minairones" i en un tres i no res, es va trobar al vell mig del Pirineu, envoltat per tots els Minairons, que escoltaven meravellats totes les coses que els explicava i que ells també volien conèixer!
I des de llavors, cada estiu, en Plin, fa un viatget a casa dels seus amics Marga i Maure, acompanyat d'uns quants Minairons, perquè també coneguin món.

I conte contat, ja s'ha acabat!

Una aventura al toll

En un toll molt gran que feia el torrent quan s'ajuntava amb el riu que passava als afores del poble hi vivien plàcidament moltes granotes. Allà caçaven mosques, libèl·lules, mosquits i altres insectes que pul·lulaven per la vora de l'aigua.
Prenien el sol a les pedres que hi havia i sobresortien, fresquetes, de la vora.
Els seus ruacs-ruacs se sentien per tot arreu. Era un lloc ideal per a viure-hi.
Però, vet aquí que un dia, quan al matí les granotes donaven l'esmorzar als seus fillets, la Greeny, tota esvalotada, els va dir:
- Trobo a faltar dos dels meus capgrossets! Els hi he preparat l'esmorzar i no els trobo.
Tothom es va posar a buscar-los per tot el toll. Amunt i avall, entremig dels matolls i el corrent d'aigua que venia de la font. Van preguntar als crancs i a alguna carpa que anava riu avall. I no, ningú, ningú, donava raó dels dos capgrossos de la Greeny. Tot el dia buscant, i res.
Aquella nit, al toll, tot era tristesa. I no es va sentir cap cant de granota. I tots els animalons dels camps del costat es preguntaven:
- Però què passa? Què és aquest silenci? En una nit tan bona com fa, què és aquesta tristor?
- Au va, grills! -va dir un mussol des de dalt de l'arbre-. Perquè no ens feu un concert vosaltres? Què feu tan callats?
- Que no ho saps? Estem tots molt tristos. A la granota Greeny li han desaparegut dos dels seus capgrossos i no els troba per enlloc -va dir un ratolí de camp que prenia la fresca-.
- Que falten dos capgrossos? -Va preguntar una anegueta que acabava de posar els seus aneguets a dormir. Jo, aquest migdia, he vist dos marrecs amb un pot de vidre, que jugaven per aquí a la vora i de seguida me n'he apartat perquè no m'han fet gaire gràcia. Qui sap si no han sigut ells?
Els marrecs que deia l'anegueta eren el Marc i el Pol que, ara que feien vacances de l'escola, sortien a jugar per aquí i per allà i que, tal com havia dit l'anegueta, havien caçat els capgrossos i els tenien en un pot de vidre mig ple d'aigua amb un forat a la tapa perquè hi entrés l'aire per tal de veure com anaven evolucionant.
Cada dia se'ls anaven mirant, però com que no els donaven res per menjar, a les bestioletes els costava molt d'anar canviant. Mentrestant, allà al torrent, tot era tristor. La Greeny no tenia consol. I, tot i que les seves veïnes, la Verdeta i la Verdy, l'ajudaven tant com podien, el cert era que tota la comunitat estava molt afligida i gairebé no s'adonaven que tots els capgrossos anaven canviant i gairebé ja eren granotetes.

El Marc i el Pol també observaven com els seus capgrossos creixien. I sí! Però molt a poc a poc. I es van dir l'un a l'altre:
- Aquestes bestioletes trobo que van molt lentes a fer la metamorfosis. I estan molt tristes. Perquè no les tornem a tirar a l'aigua?
- Ja mirarem els canvis que fan per internet.

I sense pensar-s'ho més, van agafar el pot, van anar al torrent, el van obrir i van tirar el seu contingut altra vegada a l'aigua.
L'anegueta, quan els va veure a venir, va córrer a amagar-se entre els matolls amb els seus aneguets.
Però no, els nens van marxar sense fer res més que tirar una pedra per veure els cercles que feia en caure a l'aigua.
Al sentir el soroll, les granotes que estaven prenent el sol van saltar dins l'aigua i allà es van retrobar amb els capgrossos de la Greeny una mica desorientats i més escanyolits del que toca, però molt contents de tornar a casa amb els seus.

Que tofada que estava la Greeny, i tot el toll! Ara si que hi eren tots. Aquella nit sí que van cantar totes les granotes i els grills, i tots els animalons se'n van alegrar.
Les cuquetes de llum també van voltar tot el toll amb els seus fanalets encesos i semblava una gran berbena. Els mussols i les rates pinyades des de dalt dels arbres s'ho miraven mentre, entusiasmats, deien:

- Conte contat, ja s'ha acabat! I bé! :)

El Mini i el Xic Busquen solucions

En un petit planeta de la galàxia de Llunyíssim, el rei Poquet i la reina Mica i tot el govern estaven molt preocupats, per no dir preocupadíssims, perquè ja feia molt temps que els faltava el menjar. Perquè de les planes fredes, i de vegades glaçades, d'on treien unes menes d'algues que eren molt bones, cada dia en trobaven menys. El mateix els passava amb unes estrambòtiques galetes que trobaven a les roques de la part calorosa de la galàxia i que també s'estaven acabant. El rei Poquet, després de consultar amb el govern i amb tots els savis, va decidir enviar uns espies per tot l'univers a veure si trobaven la solució dels seus problemes.

- I a qui enviarem? Això és un viatge molt llarg i perillós. Es necessita trobar gent que sàpiguen parlar tots els idiomes del món.

I van preguntar per tots els col·legis, instituts i universitats de la galàxia fins que van trobar els més llestos i espavilats, que van resultar ser el Mini i el Xic. Dos alienígenes molt decidits que van estar molt contents de ser escollits per a aquesta missió. Però alhora van dir:

- Sí, molt bé... Però,on anirem? Per on començarem? Aquí som a Llunyíssim!

Ja van agafar el superordinador i es van posar a mirar mapes de tot l'univers.

- Ui, que és gran! Si que n'hi ha de països als altres mons! Sabeu què? Ho farem a sorts!

I es van palplantar davant les pantalles amb els ulls tancats i van posar el dit al damunt. I quan els van obrir, van dir:

-A veure on ens ha tocat? CA TA LUN YA

-Catalunya? Què és això?

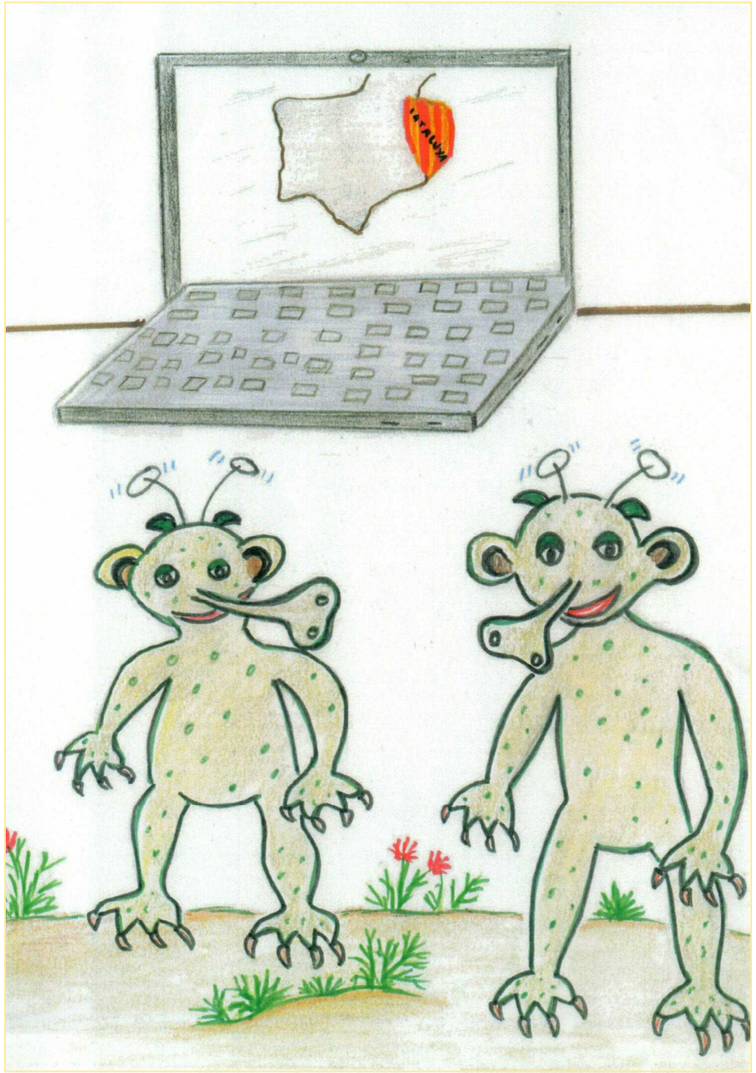

Tornen a prémer el botó i llegeixen: "Catalunya és un petit país d' Europa. Petit però eixerit. Tenen de tot! Mar, muntanya, fàbriques, indústries, horta, camps de conreus, boscos, etcètera... De tot!

- Mira! Sembla que ho hem encertat! -va dir el rei- Ja podeu anar cap a aquest país a veure què hi trobeu!

- Sí, sí!

El Mini i el Xic pugen a la supernau espacial i ziu! ziu! ziu! Posen el pilot automàtic i, cap a Catalunya! Però quan aterren és de nit i diuen:

- Però on som? Què és aquest lloc tan estrany? Què són aquestes tendes? Què és aquesta olor?

- No ho sé... -contesta el Xic-. Entrem-hi i mirem-ho!

Aparten el plàstic que feia de porta i... Ooooh... Quina cosa més preciosa! Quin color més lluminós! Quina flaire! Què deuen ser aquestes boletes, que n'hi ha tantes i tantes fileres?

S'acoten i n'agafen una i se la posen a la boca. I... Ooooh... Quina cosa més bona!

I miren al superordinador a veure què era. I sabeu què eren? MA DUI XES!

Estaven en un hivernacle del Maresme ple a vessar de maduixes. I van començar a menjar tant com van poder, fins que les galtes i la boca els van quedar molt vermelles i la panxa ben plena. Tan plena que es van quedar adormits.

I què va passar? Doncs que al matí, quan l'Antonio, el pagès, va anar a treballar, va veure allà a fora la nau i va dir:

- Què és aquest trasto? Que s'ha comprat maquinària nova el Pep, el pagès d'aquí al costat?

I va entrar cap dintre, a la seva plantació i...Ooooh... sorpresa! Què ha passat aquí? On són les meves maduixes? I les meves plantes?

I va anar mirant per aquí i per allà i va sentir un sorollet, com uns ronquets i s'hi va apropari va veure aquell parell d'éssers estranys i els va dir:

- Ep! Vosaltres! Què feu aquí? D'on sou? Perquè us heu menjat les meves maduixes?

- Ooooh, perdoni! És que som d'un planeta que s'està quedant sense menjar i hem sortit a buscar idees per veure si podem arreglar el problema.

L'Antonio, que era molt bo, els va donar llavors de maduixa, de pèsols, de carxofa, de pastanaga i de moltes plantes i els va dir la manera de plantar-les i de cuidar-les. I també el Pep, el pagès del costat, els va donar llavors i els va portar a la seva granja i els va ensenyar les gallines i els ous i es van quedar molt sorpresos en veure tantes i tantes coses com hi havia aquí, al planeta Terra. Però que hem de cuidar molt, perquè no ens passi com a ells.

I molt contents i agraïts van pujar a la seva supernau i van tornar cap a casa seva a portar tan bones notícies!!!

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Les ulleres de la Júlia

La Júlia era una nena molt bufona i molt presumida que se sentia orgullosa dels seus meravellosos ulls blaus. Però va passar que, tant a casa dels seus pares com a l'escola, els professors es van adonar que no hi veia bé, que s'apropava molt a la televisió per mirar els dibuixos animats i, a classe, confonia les lletres i els números de la pissarra. És per això que la van portar a cal metge oculista, que els va dir que havia de portar ulleres.

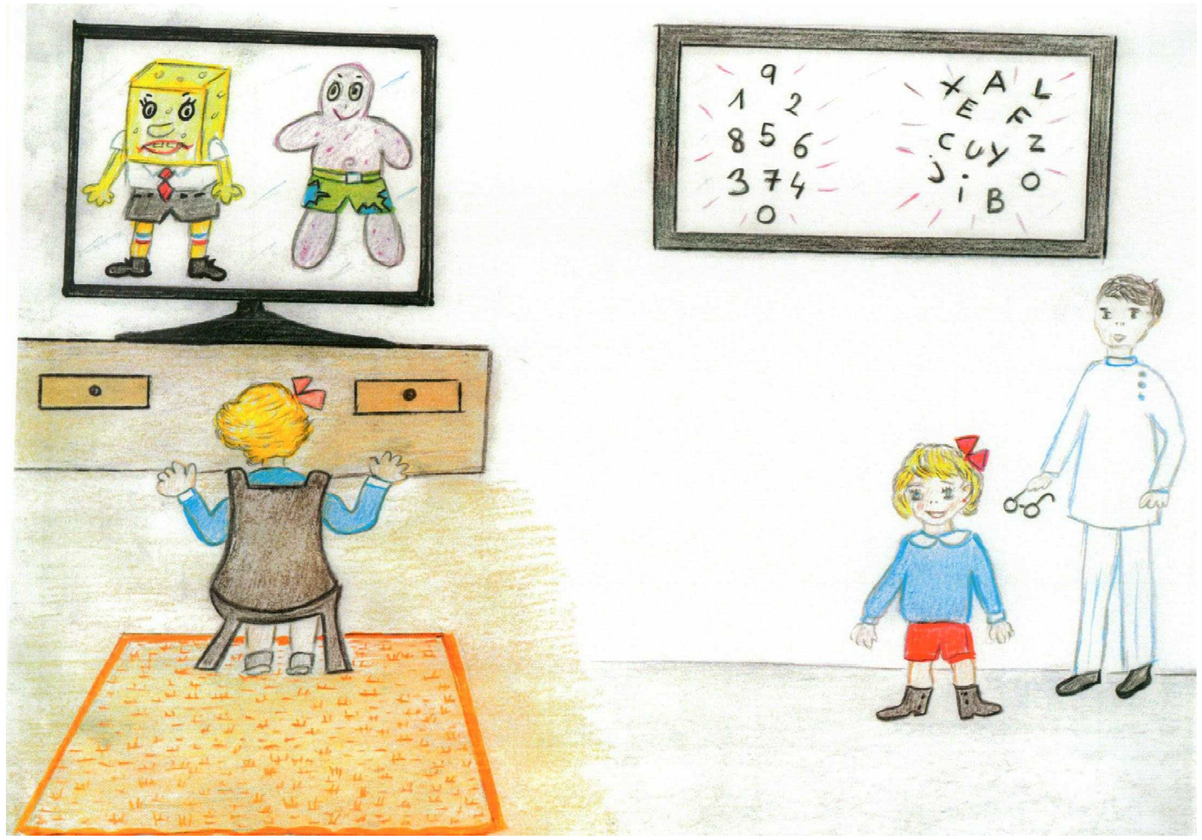

—No -va dir la Júlia. I els meus ulls tan bonics? No me'ls vull tapar amb unes ulleres.

—Però, nena, això només serà per un temps, per a corregir la vista. Després, quan seràs més gran, no les hauràs de portar —va dir la seva mare.

Però la Júlia, com que era tan presumida, sempre se les treia. I com que per a anar a l'escola havia de caminar per un camí, pel mig dels horts, perquè vivia als afores del poble, un dia va ensopegar amb una pedra i se li van trencar les ulleres que duia a la butxaca del vestit.

—Oh! Ara què faré?

Plorava asseguda a terra, amb un genoll nafrat i amb els vidres de les ulleres escampats per aquí i per allà. Però, de sobte, va sentir un pessigolleig a la mà i amunt cap al braç i va veure unes cosetes que es bellugaven, però com que no ho veia bé, no sabia què eren. Fins que va sentir que li deien:

—Això t'ha passat per ser tan presumida. I sense les ulleres no has vist ni la pedra.

—Qui m'ho diu això? –va preguntar la Júlia mentre es rascava la mà i el braç.

—Ep! —va dir la veu—. Veus com has de portar les ulleres?

—Som les formigues que tenim el niu en aquest camí i has estat a punt de llançar-nos per terra. Nosaltres només et volem ajudar. Va! No ploris més!

—Sí, però és que amb les ulleres trencades a casa em renyaran!

—No et preocupis, que ara cridarem la nostra formiga Fada Arregladora i a veure què hi pot fer. Perquè aquests vidres trencats també són un perill per a nosaltres. Alguna formiga despistada en podria portar un trosset cap al niu.

I van cridar la formiga Fada Arregladora, que va tocar amb les seves antenes màgiques el genoll de la Júlia i va quedar curat. El mateix va fer amb els vidres que hi havia pel camí. Hi va passar les antenes màgiques i les ulleres van tornar a ser noves.

En veure això, la Júlia va parar de plorar i els va donar les gràcies.

Sí, però la formiga Fada Arregladora i les seves companyes li van dir:

- No et treguis més les ulleres i fes el que et digui l'oculista. Que de bonica n'ets igual i amb les ulleres et curaràs.

Des de llavors la Júlia porta les ulleres sense protestar. Quan passa pel camí sempre llença molletes de pa per a les seves amigues formiguetes que ara les veu moooolt bé!

I conte contat, conte acabat!

Un partit molt important

Hi havia un grupet de nens i nenes que anaven al mateix col·legi i classe. Eren molt amiguets. Quasi sempre jugaven junts i s'ho passaven d'allò més bé, encara que de vegades tinguessin gustos diferents per triar els jocs. Al pati, era molt normal veure els nens jugant a futbol. També s'hi afegia alguna nena; sobretot la Maria, que era molt bona portera, i la Clara, que a la davantera era, gairebé, tan bona com el Messi.

Les altres nenes feien de públic, animaven molt i sortien a recollir les pilotes que els marxaven de la pista, però aviat s'avorrien i es posaven a jugar a princeses i a somiar en encanteris i prínceps. La seva fantasia les portava del camp de futbol als palaus encantats de països llunyans, on hi vivien fades meravelloses que aconseguien que tot fos preciós. I, fins que sonava el timbre avisant per tornar a classe, no tornaven a la realitat.

Un dia, els professors els van donar una gran notícia. El col·legi, junt amb els dels altres pobles veïns, organitzava un campionat de futbol. L'equip que guanyés aniria, junt amb tots els de la classe, a fer una estada a Port Aventura.

L'equip dels amiguets de seguida s'hi va apuntar amb aquest nom: Amiguets F.C.

El professor de gimnàstica els entrenava cada dia i, de mica en mica, s'anava configurant un conjunt apte per competir. Les nenes animaven i sempre estaven pendents dels seus futbolistes. I ara gairebé no jugaven a res més; estaven sempre fent de públic i donant suport a l'equip, doncs la competència era molt forta. Sabien que els altres col·legis també eren molt bons.

Però tranquils! Entrenem, treballem i lluitem perquè a nosaltres, en il·lusió i ganes, no ens guanyarà ningú. A més, tenim la Maria, una portera sensacional; la Clara que, pilota que toca, segur que és gol; i la resta de l'equip, que és una pinya molt ben conjuntada.

Ànims! -deia l'entrenador.

Per fi va arribar la Lliga i cada dissabte jugaven en un col·legi diferent. L'Amiguets F.C. anava eliminant tots els competidors i pujant en la classificació. Però vet aquí que, quan només faltaven dos partits per a la final, la Maria es va trencar una cama i anava tota enguixada.

Com ho farem, ara! Només ens falten dos partits. Això sí que és un contratemps –deien tots.

En Leo, que era el porter suplent, es va entrenar molt, però estava que tremolava dels nervis davant de la responsabilitat que li venia a sobre.

La Maria, dissimulant la seva tristesa i arrossegant les crosses, sempre anava al camp per animar-lo. Tot i això, el penúltim partit el van perdre.

Ohhh! Quina desil·lusió, i quins nervis...

El pròxim l'hem de guanyar sí o sí. Ens hi juguem el campionat i el premi -deien tots preocupats.

Les nenes van pensar com els podien ajudar. I la Clara els va dir:

Ja ho feu, animant i estant al nostre costat. A veure si la sort ens ve de cara i guanyem el partit i som campions.

La sort! –van dir- Ai, la sort! De vegades s'ha de buscar.

Per això, la nit abans que juguessin el partit decisiu, les nenes van organitzar una festa de pijames per tal d'estar juntes i pensar què podien fer que fos el millor per l'equip. Tot d'una, la Maria, tocant-se la cama que li feia mal, va dir, mirant per la finestra de la seva habitació:

Mireu nenes, allà dalt del cel. Quin munt d'estels! Voleu dir que aquell tan lluent no és la fada dels nostres jocs, la que ens porta sort? Perquè no li enviem totes un petó molt fort i li demanem que demà dissabte, el Leo i tot l'equi, juguin tan bé com puguin i guanyin el campionat?

I així ho van fer. Contentes, es van posar a dormir sense esvalotar gaire, perquè l'endemà havien de veure el partit.

Quan es van llevar, gairebé no podien esmorzar de l'emoció. Havia arribat el dia de la gran final. Totes cap al camp, que estava ple de gom a gom de pares i de nens de tots els col·legis participants i lluïa com un estadi de futbol de primera divisió.

Els de l'Amiguets F.C. ja esperaven la Clara, que es va posar a preescalfar. I totes elles, amb els suplents, van seure a la banqueta, a punt per animar amb totes les seves forces.

La Maria, a peu coix i aguantant-se com podria, estava feta un garbuix de nervis!

Per fi, l'àrbitre va tocar el xiulet i...

Comença el partit!

Els dos equips van a totes, lluitant frec a frec. Corrent... pugen... baixen... centren... i.... Goooool! Gol de F.C. Roc.

Va! Va! -criden els de l'Amiguets F.C. Força- Que sou els millors! Va! Que podeu!

I sí, el Pere passa una pilota a la Clara, aquesta la centra, la remata i ... Goooool! Empatats!

Va! Va! Va! -crida tot el camp- Va nois! Va noies!

Tots dos equips ja es veuen campions, però els del F.C. Roc volen guanyar tant si com no i es posen a jugar una mica brut perquè no poden amb el seu rival. El Joan dels Amiguets F.C. s'entravessa, xuta, posa la cama malament, tomba un jugador contrari, i... Penal!

Uf! Què farem ara? Això està que bull.

Leo! Leo! Leo! –criden tots-. Leo, si us plau...

En aquell moment, les nenes es miren entre elles, sense dir res, alcen els ulls al cel i demanen a la seva fada que els ajudi. Va el davanter del club contrari, centre, xuta, i.... Gran parada del Leo! Empatats!

Leo! Leo! Leo! Ets el millor!

Tot celebrant la jugada es torna a posar la pilota en joc. Falten pocs minuts per acabar. La Clara aprofita la pilota que li passa l'Albert i, driblant a tots els que troba per davant, xuta, remata i gooool! El de la victòria! I, final del partit.

Tots s'abracen. La Maria ni se'n recorda de les crosses. L'entrenador, els professors i tots el alumnes del col·legi de l'Amiguets F.C. celebren, abraçats, la gran gesta al mig del camp on, el representant del departament d'esports escolar, els lliura la copa de campions.

I tot anant amb el bus cap a Port Aventura, a gaudir del premi, l'equip guanyador comenta molt content:

Ha estat com un miracle!

Un miracle no! -van dir les nenes-. Ha sigut el vostre esforç i dedicació. I una mica també... l'ajuda de les nostres amigues les fades.

Què dieu de fades! Au va! No sigueu somiatruites.

Què voleu dir? Van contestar elles. Somiar i fantasiejar, sempre va bé. Això sí! Acompanyades de lluita i treball.

I perquè tot plegat no sembli un guirigall, acabo aquesta petita historieta amb una dita que em deia un nen que li havia ensenyat la seva tieta:

Al darrera de la porta hi ha un autobús, i aquest conte s'ha acabat! Amén Jesús